

SZEGEDI ÍTÉLŐTÁBLA
Pf.II.20.501/2013/8. szám

A Szegedi Ítéltábla a **(pártfogó ügyvéd neve)** pártfogó ügyvéd által képviselt felperesnek - a meghatalmazott által képviselt I. r., a II. r. és III. r. alperesek ellen személyiségvédelmi igény érvényesítése iránt indított perében a Szegedi Törvényszék 2013. május 9. napján kelt 7.P.20.972/2012/56. számú ítélete ellen a felperes részéről 64. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés alapján lefolytatott másodfokú eljárásban meghozta a következő

Í T É L E T E T :

Az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal a pontosítással, hogy az állam terhén maradó kereseti illeték összege helyesen 108 000 (egyszáznyolcezer) Ft.

Megállapítja, hogy a felperest a másodfokú eljárásban képviselő **(pártfogó ügyvéd neve)** pártfogó ügyvéd díját és a feljegyzett 144 000 (egyszáznegyvennégyezer) Ft fellebbezési eljárási illetéket a Magyar Állam viseli.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

I N D O K O L Á S

Az I. r. alperes a II. r. alperesi gazdasági társaság tagja és üzletvezetője, a III. r. alperes annak kültagja. A II. r. alperes a **(település 1. neve), (élelmiszerbolt címe)** szám alatti telephelyén élelmiszerboltot üzemeltet. Az üzlet a 52. számú főút mellett helyezkedik el, a főút túloldalán - azzal párhuzamosan - kerékpárút vezet. Az illetékes közúti igazgatóság üzemmnöksége az 1992. május 7. napján kelt határozatával engedélyezte az üzlethez kapcsolódóan az út mindkét oldalán leállósáv létesítését. A szelvényezés baloldalán a kerékpárút forgalmának védelme érdekében védőkorlátot kellett kiépíteni 25 méteres hosszúságban azzal, hogy az a kerékpárút burkolatszélé mellett helyezhető el, és a térburkolatot vasbetonból kell elkészíteni.

A felperes - nyilatkozata szerint - 2004. december 14-én 16.30 órakor **(település 1. neve)** belterületén kerékpárjával a fenti kerékpárúton közlekedett **(település 2. neve)** irányából **(település 3. neve)** felé, amikor a II. r. alperesi telephely előtt levő védőkorlátból a kerékpárútra behajló acélidomnak ütközött, amelynek következtében 8 napon belül gyógyuló sérüléseket szenvedett. A felperesi bejelentés alapján a rendőrség aznap kiszállt a helyszínre, ahol az I. r. alperessel a kérdéses kerékpárútszakaszt végigjárták. Néhány nap múlva a felperes az I. r. alperest felkereste, tőle kártérítést követelt, aki azzal a feltétellel vállalta a felperes ruházatában bekövetkezett kár megtérítését, ha a balesettel kapcsolatos állításait

bizonyítja. Az I. r. alperes megsejmelte a felperes séreléseit, s miután csupán kis karcolást látott a felperesen, elmosolyodott.

A felperes ellen szabálysértési eljárás indult közúti közlekedés szabályainak kisebb fokú megsértése miatt, amelynek eredményeként az illetékes rendőrhatalóság 10 000 Ft pénzbírsággal sújtotta. A felperes által benyújtott kifogás alapján eljáró bíróság a 9.Szk.1985/2005/3. számú végzésével a határozatot hatályában fenntartotta. A felperes tárgyalás tartását kérte, majd a bíróság az Szve.380/2005/17. számú végzésével a szabálysértési ügyben hozott határozatot hatályon kívül helyezte, a rendőrhatalóság határozatát megváltoztatta és a szabálysértési eljárást megszüntette. Döntését az eljárás során beszerzett szakvéleményre alapította, amely szerint a felperes közlekedési szabálysértést nem követett el.

Az önkormányzat a 2012. március 14. napján a II. r. alperesi telephely előtti kerékpárúton helyszíni szemlét tartott, ahol a felperesen kívül a III. r. alperes is megjelent. A III. r. alperes azt kérdezte a felperestől: „Még azt sem tudod kivel akarsz tárgyalni?”. Emellett kifogásolta, hogy a felperes levelei, illetve hivatalos küldeményei a (.....) utcai címére kerülnek megküldésre.

A felperes a **(település 4. neve)** Városi Bíróságon indult, majd áttétel folytán a **(település 2. neve)**i Törvényszéken, utóbb pedig az eljárás lefolytatására kijelölt Szegedi Törvényszéken folytatódó perben előterjesztett, többször módosított kereseti kérelmében egyfelől annak megállapítását kérte, hogy a II. r. alperes személyhez fűződő jogaiban megsértette azzal, hogy az üzlete előtt húzódó kerékpárút melletti védőkorlát létesítésére illetve karbantartására irányuló kötelezettségének nem tett eleget, amely mulasztása következtében 2004. december 14. napján a II. r. alperes által üzemeltetett bolt előtti kerékpárúton közlekedve a védőkorlátból a kerékpárútra behajló acélidomnak ütközött, s annak során 8 napon belül gyógyuló sérüléseket szenvedett. Kérte a II. r. alperes kötelezését az emberi méltóságát, életét, becsületét sértő magatartás abbahagyására, további jogsértéstől való eltiltásra, emellett írásbeli elégtételadásra, a sérelmes helyzet megszüntetésére, valamint arra, hogy a kerékpárút patkájára jogellenesen épített műtárgyat semmisítse meg. Kérte továbbá a II. r. alperest 210 000 Ft vagyoni kára megtérítésére is kötelezni.

Állította, hogy az I. r. alperes őt kinevette, emellett a szabálysértési eljárás során valótlan nyilatkozatokat tett, emiatt vele szemben eljárás indult, amelyben igazának bizonyítására kényszerült. Kérte annak a megállapítását, hogy az I. r. alperes ezzel a magatartásával megsértette emberi méltóságát, becsületét és jóhírnevét.

A III. r. alperessel szemben előterjesztett keresetében szintén személyhez fűződő jogai megsértésének megállapítását kérte. Állítása szerint a III. r. alperes azzal követte el a jogsértést, hogy a 2012. március 14-én tartott helyszíni szemlén gúnyolódott vele, amikor azt kérdezte, hogy: „Még azt sem tudod kivel akarsz tárgyalni?”, majd ezután hirtelen meg nem engedhető testközelbe lépett hozzá, kezével felé nyúlt és akarathajlító fenyegetést mondott neki. Kereseti érvelése szerint

a baleset bekövetkeztét, annak okát közokiratok igazolják, így a **(település 4. neve)** Járásbíróság P.20.629/2010. számú irata, a Gyulai Törvényszék, valamint a Legfelsőbb Bíróság határozatai. Kárigénye összecszerűségét illetően számlákat csatolt.

Az I-III. r. alperesek érdemi ellenkérelme a kereset elutasítására irányult. Elsődlegesen mindannyian elévülési kifogást terjesztettek elő, míg másodlagosan vitatták a baleset bekövetkeztének tényét, állítva, hogy azt a felperes nem bizonyította, emellett tagadták, hogy a keresetben felsorolt jogsértő magtartást tanúsították.

Az elsőfokú bíróság ítéletével a keresetét elutasította és megállapította, hogy a 36 000 Ft feljegyzett eljárási illetéket az állam viseli. Határozatának indokolásából kitűnően nem fogadta el a felperes hivatkozását, nevezetesen, hogy a baleset bekövetkezésének körülményeit illetően közokiratok állnak rendelkezésre, így az abban foglaltak köztudomású tényként vehetők figyelembe. Kiemelte, a felperes által hivatkozott szabálysértési határozatok és bírósági ítéletek a feljelentésben foglaltakat ismétlik meg tényállásukban anélkül, hogy a baleset tárgyában bármelyik hatóság bizonyítást folytatott volna le, így gyakorlatilag bizonyítékok hiányában fogadták el a felperes állítását. Hangsúlyozta, a balesettel kapcsolatos felperesi állításokat sem közvetlen, sem közvetett bizonyítékok nem támasztották alá, az I. r. alperes szabálysértési eljárásban tett tanúvallomása pedig beismerésnek, illetve elismerésnek nem tekinthető, miután az attól a feltételtől függött, hogy a felperes sikeresen bizonyítja-e a baleset bekövetkeztét és annak körülményeit. Rámutatott, az igazságügyi szakértő ugyancsak a felperes elmondására alapította a véleményét, ezért az sem értékelhető bizonyítékként. Kifejtette, hogy a felperes a baleset rekonstruálására tanúbizonyítást nem ajánlott fel, nyilatkozatait semmilyen bizonyíték nem támasztotta alá, ezért a felperes II. r. alperessel szemben előterjesztett keresetét alaptalannak tekintette és azt elutasította. Felróható II. r. alperesi magatartás hiányában a kártérítő felelősség további elemeit, így az alperesek elévülési kifogását sem vizsgálta.

A felperes I. r. alperessel szemben előterjesztett keresete kapcsán kiemelte, az a körülmény, hogy az I. r. alperes a felperesi sérülések jellegét látva elmosolyodott, véleménynyilvánítás, ami indokolatlanul bántónak, sértőnek, lealázónak nem tekinthető, ezért a személyiségi jog megsértésére nem alkalmas. Utalt arra, a fél hatósági eljárás során tett nyilatkozatai, tanúvallomásai - ha azok a feljelentett személyét illetően indokolatlanul sértő kijelentést nem tartalmaznak - személyiségsértőnek nem tekinthetők, a jóhírnév, becsület, vagy emberi méltóság sérelme az esetben sem állapítható meg, ha a büntetőeljárás nem vezet az eljárás alá vont személy bűnösségének megállapítására. Erre figyelemmel az I. r. alperes kijelentése, nevezetesen, hogy a felperes ellen hatóság félrevezetése miatt eljárás van folyamatban, valótlan tényállítás, ellenben nem személyiségsértő.

Megállapította, hogy a felperes nem bizonyította, hogy a III. r. alperes az általa

megjelölt sérelmesnek ítélt magatartást tanúsította. Rámutatott, a felperes a bizonyítékként megjelölt videofelvételt DVD formátumban a bíróság felhívása ellenére sem csatolta, így nem volt igazolható, hogy a III. r. alperes a felperes felé lépve akarathajlító fenyegetést közölt vele. Egyebekben a III. r. alperesi magatartást véleménynyilvánításként értékelte azzal, hogy az nem tekinthető indokolatlanul sértőnek, így a felperes ennek kapcsán sem tarthat igényt megalapozottan jogvédelemre.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, annak hatályon kívül helyezése, az elsőfokú bíróság új eljárás lefolytatására és újabb határozat meghozatalára utasítása iránt. Érvelése szerint az elsőfokú eljárás során állításait okiratokkal, fényképekkel, illetve szakértői véleménnyel bizonyította, ezeket az elsőfokú bíróság jogszabálysértő módon hagyta figyelmen kívül. Változatlanul állította, hogy az I. r. alperes személyiségi jogait megsértette, egyfelől azzal, hogy vállalta a kára megtérítését, majd ahelyett, hogy ezt megtette volna, sérüléseit kinevette. Másfelől a **(település 4. neve)** Városi Bíróság előtt folyamatban volt polgári perben tett valótlan tartalmú nyilatkozataival. A II. r. alperes személyiségsértő magatartását továbbra is abban jelölte meg, hogy nem építette ki a kerékpárút védelmét szolgáló korlátot, amit megítélése szerint a **(település 4. neve)** Városi Bíróság szabálysértési eljárás során hozott jogerős végzése és a Kúria ítélete egyaránt igazol. Változatlanul állította, hogy a III. r. alperes a 2012. március 14. napján tartott helyszíni szemlén gúnyos kérdést intézett hozzá, majd meglepő gyorsasággal fenyegetően meg nem engedhető testközelbe lépett. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság személyes meghallgatását nem fogadtosította, nem adott módot számára kereseti állításai alátámasztására, bizonyítékai előterjesztésére, így e jogszabálysértés csak az eljárás megismétlése és új határozat meghozatala útján orvosolható.

A fentiekben túlmenően részletezte az elsőfokú ítélettel kapcsolatos további kifogásait, részletesen megismételve az általa az elsőfokú eljárásban kifejtetteket. Kiemelte, a II. r. alperes a védőkorlátot egyáltalán nem építette meg, ellenben a betontámfalba befogott U alakú acélidomok a kerékpárúton közlekedők biztonságát veszélyeztetik.

Az I-III. r. alperesek fellebbezési ellenkérelme az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Mindenben fenntartották az általuk az elsőfokú eljárásban előterjesztet védekezésük keretében tett tényelőadásukat és annak jogi indokait.

A fellebbezés **alaptalan.**

Az elsőfokú bíróság a tényállást a bizonyítékok okszerű mérlegelése eredményeként helytállóan állapította meg, abból a jogszabályi rendelkezésekkel összhangban álló következtetéseket vont le, érdemi döntésével teljes egészében, míg ítélete indokolásával az ítéletábra túlnyomórésztben egyetért, ezért az elsőfokú bíróság

Az alperesek az elsőfokú eljárás során előterjesztett érdemi védekezésükben elsődlegesen arra hivatkoztak, hogy a felperes velük szemben előterjesztett igénye elévült. Az elévülés jogkövetkezménye a Ptk. 325. § (1) bekezdése szerint, hogy az elévült követelés bírósági úton nem érvényesíthető, ezért elévülési kifogás esetén a bíróságnak elsőként abban a kérdésben kell állást foglalnia, hogy a felperes követelése elévült-e, s csak az esetben vizsgálhatja a kereseti kérelmet érdemben, ha arra a következtetésre jut, hogy az elévülés nem következett be (BH2006. 220.; BDT 2008.1837).

Bár az elévülés jogintézményét a jelen ügyben alkalmazandó 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban Ptk.) a kötelmi jogi rendelkezések között szabályozza, ez nem jelenti azt, hogy csak a kötelmi jogban szabályozott jogviszonyokból származó követelések évülnek el. Alanyi jogosultság, igény, követelés kötelmen kívüli jogviszonyból, így személyhez fűződő jogból eredő jogviszonyból is keletkezhet, ezért - eltérő törvényi rendelkezés hiányában - a személyhez fűződő jogok megsértésére alapított igények - függetlenül attól, hogy azok a személyiségi jogsértés objektív szankcióinak alkalmazására vagy kártérítésre irányulnak - az igény esedékessé válásától, azaz a követés bíróság előtti érvényesíthetőségétől számított 5 éven belül elévülnek a Ptk. 324. § (1) bekezdése és 326. (1) bekezdése értelmében.

A periratokból és a felperes által hivatkozott eljárások adatai alapján megállapítható, hogy a felperes a II. r. alperessel szemben a személyiségi jogsértés objektív szankcióinak alkalmazását (jogsértés megállapítása, abbahagyásra kötelezés, jövőbeni jogsértéstől való eltiltás) első ízben a **(település 4. neve)** Városi Bíróság előtt 5.P.20.629/2010. számon folyamatban volt eljárás során 2011. november hó 29. napján terjesztett elő, amelyhez képest az igény érvényesítésére nyitva álló öt éves határidő eltelt, így a felperes a személyiségi jogsértés objektív szankciója alkalmazása iránti igénye elévült, bírósági úton nem érvényesíthető. Ezzel szemben a vagyoni kára megtérítését, azaz a szubjektív szankció alkalmazását már 2009-ben kérte, így a követelés esedékessé válásának időpontjához képest (2004. december 14.) annak érvényesítése elévülési időn belül történt, így nem volt jogszabályi akadálya a kártérítési igény érdemi vizsgálatának.

Az ítéletábra maradéktalanul osztja az elsőfokú bíróság ezt érintő álláspontját, a felperes az elsőfokú eljárás során nem tudta sikeresen bizonyítani, hogy a káresemény hogyan, milyen körülmények között történt, e tekintetben közvetlen bizonyítékok (pld. tanúvallomások) nem álltak rendelkezésre. A periratok közé becsatolt fényképfelvételekből is csupán az állapítható meg, hogy az üzlethelyiség előtt található, az aszfalt síkjához képest merőlegesen elhelyezett korlátok egyike kismértékben behajlott a kerékpárútra, az azonban nem volt tisztázható, hogy a korlát a káresemény bekövetkeztéhez képest mikor mozdult el a függőleges síkból, annak a kerékpárútra való behajlása olyan mértékű volt-e, amely a közlekedés

biztonságát veszélyeztetve a balesetet előidézhette. A fénykép tanúsága szerint ugyanis a korlát behajlása csekély mértékű, ami valószínűtlenné teszi, hogy alkalmas volt a felperes által előadott módon a baleset előidézésére. Arra vonatkozóan sincs peradat, hogy ha a korlát a fényképen láthatónál lényegesen nagyobb mértékben hajlott be a kerékpárútra, úgy annak „helyreállítására” mikor került sor. Megjegyzi az ítéletábra, a felperes

beadványában a védőkorlátot mindvégig U alakú acélidomként jelöli meg, ilyen azonban a fényképeken nem látható, így valójában az sem beazonosítható, hogy a felperes szerint milyen tereptárgy okozta a balesetet. Helytállóan mutatott rá az elsőfokú bíróság arra, hogy a megelőző eljárások során hozott határozatokban rögzített tényállások a felperes előadásán alapultak, a hatóságok e tekintetben bizonyítást nem folytattak le, ahogyan a szakértő is a felperesi eseteleírás alapján adott szakvéleményt a baleset esetleges bekövetkezésének lehetőségéről, ennek kapcsán a felperes felelősségéről. Ebből következően a tényállásban, illetve a szakértői véleményben foglaltak jelen perben bizonyítékként nem értékelhetők, így a baleset bekövetkezésének körülményei egyértelműen nem állapíthatók meg. A felperes jelen eljárás során is csupán visszautalt a megelőző eljárásokban általa előadott tényekre, amelyek azonban - mint a fél előadása - nem alkalmasak a káreseménnyel kapcsolatos körülmények tisztázására, így jogellenes károkozó magatartás bizonyítottságának hiányában a II. r. alperes felelőssége nem állapítható meg.

A felperes I. r. alperessel szemben előterjesztett keresetében egyfelől sérelmezte, hogy őt a balesetet követően az I. r. alperes kinevette, másfelől kifogásolta, hogy nevezett alperes által a szabálysértési eljárás során tett nyilatkozatokra figyelemmel ellene eljárás indult. Az előbbi igény kapcsán az ítélőtábla visszautal az elévülés kapcsán fentebb kifejtettekre. A felperes állítása szerint az I. r. alperes röviddel a baleset után szemlélte meg a sérüléseit és ezt látva mosolyodott el, azaz az ezt érintő személyiségi jogsértés kapcsán az objektív szankció érvényesítésére nyitva álló öt éves elévülési határidő ezzel vette kezdetét. Ehhez képest a jelen perben előterjesztett felperesi igény elévült, annak érdemi vizsgálata a már kifejtettek szerint szükségtelen. Erre figyelemmel csupán megjegyzi az ítélőtábla, az elsőfokú bíróság helyesen foglalt állást annak megállapítása során is, hogy a mosolygás véleménynyilvánítás, amely indokolatlanul bántónak, sértőnek, avagy lealázónak nem tekinthető, így - ha annak érvényesítésére az elévülési időn belül került volna sor - személyiségvédelmi igényt nem alapoz meg.

A felperes I. r. alperessel szemben előterjesztett további igényét illetően az ítélőtábla előrebocsátja, a felperes nem jelölte meg egyértelműen azokat az I. r. alperesnek tulajdonított nyilatkozatokat, amelyek álláspontja szerint a vele szembeni szabálysértési eljárás megindítására alkalmasak voltak, az I. r. alperes pedig nem ismerte el, hogy olyan kijelentést tett, amely alapul szolgálhatott ilyen eljárás megindítására, avagy lefolytatására. Ennek hiányában érdemben nem vizsgálható ez a kereseti tényállítás sem. Ha pedig valós lenne a felperes állítása, azaz az I. r.

alperes magatartásának lenne tulajdonítható a felperessel szembeni eljárás megindítása, az sem vezethetne az I. r. alperes felelősségének megállapításához, az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása e vonatkozásban is helytálló. Az általános bírói gyakorlat szerint ugyanis a közérdekű bejelentés, büntető, szabálysértési, vagy más hatósági eljárás kezdeményezése önmagában személyiségvédelmi per megindítására nem ad alapot (BDT2013. 2968.), kivéve ha a feljelentő (bejelentő) tudatosan valótlan tartalmú feljelentést, vagy bejelentést tesz. A peradatok szerint ilyen jellegű visszaélés az I. r. alperes terhére nem állapítható meg, így vele szemben személyiségvédelmi szankció

alkalmazására akkor sem kerülhetne sor, ha a felperes bizonyította volna, hogy a szabálysértési eljárás az I. r. alperes feljelentése alapján indult ellene.

A III. r. alperessel szemben előterjesztett kereseti követelést a felperes az elévülési időn belül terjesztette elő, a III. r. alperes ugyanis - a felperes állítása szerint - a sérelmezett kijelentést, illetve az állított akarathajlító mozdulatot a 2012. március 14-én tartott szemle alkalmával tette, személyiségi jogsértés azonban - ahogyan erre az elsőfokú bíróság helyesen utalt - ennek kapcsán sem állapítható meg.

A III. r. alperes kijelentése, nevezetesen „azt sem tudod kivel akarsz tárgyalni” bántónak, sértőnek, avagy lealázónak nem tekinthető, így akkor sem alapozhat meg személyiségvédelmi igényt, ha azt a felperes a saját személyére nézve sértőnek ítélte. Önmagában a kedvezőtlen vélemény, értékítélet nem elegendő a jogsértés megállapításához még akkor sem, ha az egyébként téves, vagy helytelen (BH2001. 468., BH2000. 295., BH2002. 352.), a kijelentés jogsértő voltának megítélésénél tehát nem az egyéni értékítélet az elhatároló ismerv, hanem az, hogy az általános közfelfogás, azaz a társadalmi értékítélet szerint az adott kijelentés alkalmas-e az érintett személyről kialakult megítélés negatív befolyásolására. A III. r. alperesnek tulajdonított kijelentés erre alkalmatlan, így a felperes jogvédelemben ennek kapcsán sem részesülhet.

A felperes nem jelölte meg, mit ért a III. r. alperes által tett akarathajlító mozdulat alatt, s miután az általa becsatolt videofelvétel elmosódott volt, sem a kép, sem a hang nem volt azon tisztán kivehető illetve hallható, alkalmatlan volt annak igazolására, hogy a szemle során a III. r. alperes a felperes személyiségi jogainak megsértésére alkalmas magatartást tanúsított.

Észlelte az ítélőtábla, hogy az elsőfokú bíróság az elsőfokú eljárási illeték összegét tévesen határozta meg. A felperes keresetében ugyanis igényét három alperessel szemben érvényesítette, s bár valamennyi alperessel szembeni követelésének alapja a 2004. december 14. napján bekövetkezett baleset volt, azonban az egyes alperesek marasztalását más-más jogsértő magatartásra hivatkozással kérte, és az egyes alperesekkel szemben érvényesített igényei is eltérő tartalmúak voltak. Eerre figyelemmel az I., a II. és a III. r. alperesekkel szemben előterjesztett kereseti kérelmek valóságos tárgyi keresethalmazatot alkotnak, így az elsőfokú eljárás

pertárgyértéke az egyes alperesekkel szemben előterjesztett felperesi követelések tekintetében külön-külön határozandó meg az 1990. évi XCIII. tv. 40. § (1) bekezdés, valamint 39. § (3) bekezdés b) pontja alapján. A perre annak tárgyánál fogva az illetékfeljegyzési jog szabályai az irányadóak, ugyanakkor a felperes az eljárás során személyes költségmentességben részesült, így pervesztességére tekintettel a mindösszesen 108 000 Ft (3 x 36 000 Ft) összegű elsőfokú eljárási illetéket a Pp. 78. § (1) bekezdése és a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 13. § (1) bekezdése és 14. §-a alapján az állam viseli.

A felperes személyes költségmentessége folytán feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket - pervesztességére figyelemmel - a Pp. 78. § (1) bekezdése és a Kmr. 13. § (1) bekezdése

és 14. §-a alapján ugyancsak az állam viseli. A felperes képviseletét a fellebbezési eljárásban ellátó pártfogó ügyvéd díját a Pp. 84. § (1) bekezdés b) pontja, valamint a jogi segítségnyújtásról szóló 2003. évi LXXX. tv. (Jstv.) 11/A. § (2) bekezdése alapján ugyancsak az állam viseli. Az ítéltábla a Pp. 87. § (2) bekezdésében foglaltak szerint csupán a pártfogó ügyvédi díj viseléséről rendelkezett, annak összegét a jogi segítségnyújtó szolgálat állapítja meg (Jstv. 62. § (1) bekezdés a) pont).

Az ítéltábla utal arra, hogy bár a felperes a másodfokú tárgyaláson a Szegedi Ítéltábla valamennyi bíróját érintő elfogultsági kifogást terjesztett elő, ez a Pp. 19. § (1) bekezdése értelmében a másodfokú ítélet meghozatalát nem akadályozta, tekintettel arra, hogy az eljáró másodfokú tanács tagjai elfogultatlanságukra vonatkozó nyilatkozatot tettek.

Szeged, 2014. április 2.

Dr. Szeghő Katalin sk.	Bereczkyné dr. Lengyel Nóra sk.	Zanócné dr. Ocskó Erzsébet sk.
a tanács elnöke	előadó bíró	táblabíró